

Vše začalo zcela nevinně dopisem organizátorů cyklotour s názvem Na kole dětem Radě města, zda by se Unhošť nechtěla letos stát jedním z měst, kde by se tour zastavila a představila své cíle a důvody jízdy. Rada tuto zastávku odsouhlasila a začaly přípravy. Manželka oslovila ředitelky a ředitele místních škol, školky i Dětského domova, zda by si nechtěli pro tuto akci připravit krátké vystoupení. Všichni se toho ujali s vervou sobě vlastní. Petr Zach se postaral o ozvučení a za toto jim i všem ostatním, kteří přiložili ruku k dílu, patří obrovský dík.

Proč ale celé toto popisuji? Předem uznávám, že o této akci jsem toho moc nevěděl. O to více jsem byl ale neskutečně překvapen.

Vše se odehrálo ve čtvrtek 4. června odpoledne. Se svým starším synem jsme vyjeli pelotonu naproti do Nového Strašecí. Tam jsem poprvé viděl p. Zimovčáka, jezdcu na vysokém historickém kole a hlavního tahouna celé akce. Připojili jsme se k ostatním amatérským cyklistům a tím mě to celé dostalo. Mým cílem bylo dojet s pelotonem zpět do Unhoště a naši účastí celou akci, jejíž výdělek jde na podporu onkologicky nemocných dětí, podpořit. Ale už po prvních kilometrech jsem tušil, že jen do Unhoště nedojezu. Jsem velice lehce vyhecovatelný a jízda za vysokým kolem okolo zdravících a mávajících lidí po vesnicích byl pro mne neskutečný zážitek. Ten vystupňoval příjezdem do Unhoště na náměstí, kde peloton vítali žáci ze škol i školek křikem a plakáty, jako kdyby dorazil minimálně fotbalista Messi. Super atmosféra a připravená vystoupení dětí evidentně překvapila i organizátory tour a navzdory přesnému, na minuty psanému rozpisu, přidali pro Unhošťáky 15 minut navíc.

Ivo Dvořák, www.nakoledetem.cz

Přesně jak jsem předpokládal, nechal jsem se zlákat dojet až do cíle etapy do Zbuzan. Tam můj zážitek vygradoval. I zde nás přivítal starosta. Mimochodem velký cyklista a jeden z organizátorů tour, který jel s pelotonem také celý den. Ale hlavně mě překvapila pro všechny zcela evidentně nečekaná svatba jednoho z hlavních tváří minulých ročníků - cyklisty s těžkou nemocí, kvůli které přišel o jednu nohu. Bylo velice dojemné vidět nastupovat nevěstu na pomalou hudbu Beatles špalírem unavených a překvapených cyklistů a za obrovského potlesku všech zúčastněných. V tu chvíli jsem si opět uvědomil, že zdraví je to, co si člověk nikdy a za nic nekoupí. A jak je důležité i takovými akcemi, jako je tato, nemocné v jejich snaze se uzdravit podporovat. Vůbec se nestydím za to, že to byl letos zatím můj nejsilnější emotivní zážitek.

Ten den jsem ujel celkem 82 km a měl jsem toho "plný brejle", ale jedno vím jistě. Když bude mít p. Zimovčák a spol. příští rok zájem se v Unhošti opět zastavit, zkusím vás přesvědčit, abyste alespoň symbolickou několikakilometrovou účastí v pelotonu, tuto akci také podpořili. A pokud ne, určitě se chci několika etap opět zúčastnit. Stojí to za to a neskutečně vás to nabije.

Opravdu je to: neskutečně neskutečná akce.

Pane Zimovčáku, děkuji!

Jirka Rous